

dog, at man vil indrømme, at det er en Ting, der gjør et noget forunderligt Indtryk, naar man veed, at Brevkort til Sverige og Norge koste 6 Ore, medens Brevkort til Danmark koste 8 Ore. Det Samme gjælder med Hensyn til Brevkort til Udlandet. (Modsigelse.) Ja, Brevkort til Udlandet koste 10 Ore, men Udlandet har i det Hele indført lavere Taxter for Benyttelsen af Brevkort og derved lettet Brevkorttrafikken, hvad vi ikke have gjort. Her benyttes Brevkort temmelig sjældent. Nu ser jeg, at der paa Finantsloven iaar er foreslaaet en Sum til Anvendelse for forbedrede Brevkort, idet man vil fornye dem med Svarblanketter. Det er et Fremstridt; men det kommer overordentlig sent. Det har man haft i hele den øvrige civiliserede Verden i lang Tid. Forbedringen bestaar deri, at man sætter en Blanket paa selve Brevkortet, som følger frankeret med dette, og som saa sendes udfyldt tilbage. Det letter Korrespondancen i høi Grad og gjør den livligere, hvorved Indtægterne stige. — Der er en anden Ting, vi ogsaa tabe paa ved Postvæsenet, det er Taxten for Pengebreve. Her er man forpligtet til, naar man sender et Pengebrev afsted, at angive, at der er Penge i det, men ikke, hvor mange Penge der er i det; det er en Ting, som Postvæsenet ikke kan kontrollere og heller ikke har Ret til at kontrollere. Altsaa, om man vil angive hele Summen eller ikke, kommer an paa, hvilken Vægt man lægger paa den Garanti, Postvæsenet giver for en sikker Besørgelse af Brevet, sammenholdt med den Præmie, der skal betales for Garantien. Nu er imidlertid Forholdet her saaledes, at Præmien er uhyre høi, og det har til Følge, som Alverden veed i Kjøbenhavn, at Joll, som sende større Pengesendselser til Udlandet, angive en lille Sum, som de assurere her og betale Lidt for, og lade Resten gaa ussureret til Udlandet, men assurere det i et schweitsisk Postforsikringselskab. Jeg skulde tage meget feil, om ikke Nationalbanken gjør det Samme. Det er en ganske almindelig Trafik, det er ikke nogen Hemmelighed. Der er heller ikke noget Ulovligt deri, det er en fuldkommen Lovlig Ting. Postvæsenet har kun et eneste Middel til at sikre sig denne Indtægt, og det er at sætte sine Taxter saaledes, at det kan konkurrere med andre Selskaber, der have lavere Taxter. Men nu har dette Forhold bestaaet igennem en Række af Aar, saa at vort Postvæsen maasse ikke kan konkurrere mere, idet vore egne Forsændere foretrække at have den Uleilighed at assurere i fremmede Selskaber fremfor hos den danske Postbestyrelse. Der findes ogsaa andre Forbedringer, som ellers ere

indførte paa Postvæsenets Omraade, Forbedringer, som vi ikke kjende det mindste til. Naar man saaledes kommer til Udlandet, er det slet ikke sjældent, at man der ser Postvæsenet paatage sig en Masse private Forretninger for Private. Det besørger Regninger indkasserede, ja endogaa Bøxler og Kuponer. Naar man sender Kuponer til Postvæsenet, besørger det dem indkasserede. Her derimod forholder Postvæsenet sig ganske passivt. Der kommer nok engang et privat Selskab, som tager ogsaa dette fra Postvæsenet. Det Samme gjælder om den Maade, hvorpaa Adressedebrevene ere indrettede. I Udlandet har man i de fleste Lande trykte Adressedebreve til Pakkeforsendelser med en fuldstændig nøiagtig Angivelse af, hvorledes man skal skrive, og hvorledes man i det Hele har at forholde sig, saa praktisk indrettede, at en ganske udammet Mand kan hjælpe sig selv. Her hænder det hvert Døgn, at man paa Grund af mangelfulde Adressedebreve faar sine Pakker tilbage, og det forvolder Tidsspilde og Uleilighed. Alle saadanne Smaaforbedringer, som tyde paa, at man er med i Europa, have vi ikke det Mindste af her. Altsaa, med eet Ord, hvad enten man ser paa Besørgelsen eller Maaden, hvorpaa vi have fastsat vore Taxter, eller Maaden, hvorpaa vi have forhandlet med Udlandet med Hensyn til vore Transportmidler, eller Maaden, hvorpaa vi gaa frem med Hensyn til almindelige Postforsendelser inde i Landet, i alle disse Henseender er der, og har der siden 1875 i vort Postvæsen været en Stagnation.

Nu vil jeg ikke regne den høitærede Minister alene dette til Last, og jeg haaber, at ærede Modstandere i denne min Bemærkning vil se, at det ikke er en politisk Interesses eller Øyst til at komme den meget ærede Minister tillivs, der gjør, at jeg har fremdraget denne Side af Administrationen; thi jeg erkjender udtryffeligt, at den høitærede Minister ikke har den fulde Skyld. Noget har han; det har en ansvarlig Minister altid. Det tror jeg ikke engang, at den høitærede Minister ønsker sig fri for; det følger med Ansvar; hvor moralsk uskyldig man end er, Noget bliver der hængende ved. Men den høitærede Minister har ikke alene Skylden. Skylden, tror jeg, ligger hos os Allesammen, men navnlig hos Regjeringen (Afbrydelse). Ja, det ærede Medlem fra Kjøbenhavn siger, at den ligger hos Rigsdagen, navnlig hos os; men jeg maa dog tillade mig strax at slaa en Sætning fast, som jeg tror, at det ærede Medlem vil indrømme mig, og det er, at naar Rigsdagen negter et Beløb, og Ministeren gaar sin Vej, er Rigsdagen ansvarlig for Regtelsen, Ministeren ialtfald ikke. Men